

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΘΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΔΑΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΙΣΤΟΥ ΑΕΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Το χωριό Σαιν-ντε Μπουά είχε άναστατο. Μυστηριώδεις δολοφονίες διαπράττονται, άλλοκοτες κραυγές ακούγονται μέσα στην νύχτα, άδραστα χέρια χτυπούν τους διαβάτες στους δρόμους, άδικοι άνθρωποι σπαρραλίζονται, χωρίς να καταστή δυνατόν ν' ανακαλυφθούν οι δολοίτοι ή τα ήγη των... Έξαρτα γίνεται ένα άκόμη μυστηριώδες και τρομερό έγκλημα. Έντός του ξενοδοχείου των Ρουμπιών σπαρραλίζεται την νύχτα ο χωρικός Μπλοντέλ.

Ο Μπλοντέλ με τον φίλο τον Πατριζίο είχαν μπει να περάσουν την νύχτα στο ξενοδοχείο. Έξαρτα όμως άκούει απ' έξω βογγητά. Από τους κόνι να παύσουν από φόβο. Θυμούνται τις δύο άλλες δολοφονίες που έγιναν από άγνωστο καυρό. Βογγητά άκούει κι' ο κορμής Λομπάρ που σπαρραλίστηκε πρώτος. Βγήκε να δει πως βογγάει και δεν είδε ψυχή. Σαν μπήκε μέσα και τό που βρέθηκε κοιμημένος. Τα ίδια συνέβησαν και στο σάστη Καρίς. Όταν άκουσε τα βογγητά βγήκε και έρευνήσε παντού με το πιστόλι στο χέρι. Εκεί είδε κανένα. Σαν μπήκε μέσα και άποφάσισε να ξεφυγήσει παραφροσύνας ως τό που. Μολαταύτα τό που τον βοήξαν κι' αυτόν κοιμημένο, χωρίς ν' άκουαδή μάλιστα ο παρακοχός θόναρος στους πλάγιούς του...

Έξαρτα καθώς τα δηρονοία αυτά ξανάκουσαν τά μυστηριώδη βογγητά απ' έξω. Ο Μπλοντέλ δεν κρατήθηκε. Άνοιξε, βγήκε και έρευνήσε παντού. Εκεί είδαν μολεταύτα είματα. Σαν είδαν τότε και έπεσαν να κοιμηθούν. Ο Πατριζιος είχε πληρωθεί όταν είδε ξαφνικά απ' τό παραθύρο απ' τό όποιο φαινόταν τό δωμάτιο του Μπλοντέλ, και ποι τό πάροσε τό αίμα μέσα στις φλέβες του. Προσπάθησε ν' ανασηροδή. Τα δόντια του χτυπούν απ' τον φόβο του... Μία άπαίσια μορφή τον ζήτησε από μέσα και τον φοβήθηκε. Πήρανε δόλοχόμος...

Τό που βοήξαν τον Μπλοντέλ σπαρραλισμένο και κοιμημένο απ' τό ταβάνι... Αναζήτησε ανίτριες ένοχοποιία. Έξαιτίας του ο Πατριζιος. Μά τά πάντα μένουν μυστήρια. Μόνον ό άστ. κλητήρ Μπουαζόρι δέχεται καταμυσός στο δρόμο ένα τρομερό χαστό κι, χωρίς να ξέρη πως τό χαστό...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σωστά, έλαμε ο άναζητής, πάντα περισσότερο δυσαρεστημένος, γιατί ή άναζησία δεν έμεινε στο δρόμο που αυτός έπίθυμοσε.—Ναι, σωστά... Τότε λοιπόν ήλθαν ο δολοφόνος που μίλησε! Και θά ήταν ή άναζησία του τρατωδώς ισχυρή γιατί, φυσικά, δυσκολεούταν ν' αναληγή με τό κεφάλι ζάτο. Και τί έξέφραζε ή φωνή που έπρόφερε τό όνομά σας :

—Μα... τό μισό νομίζω.

—Βλέπετε... Και πόσα είναι τά πρόσωπα που σας φωνάζουν μόνο με τό βαπτιστικό σας :

—Τέσσερα : Οί γονείς μου, ο θεός μου και ή Μαγδαληνή.

Έπιρρολήθηκε σιωπή στο διάστημα της οποίας ο άναζητής σέφρονταν δαγκάνοντας τά χείλη. Ύστερα ρώτησε :

—Και πίσω από την πόρτα άκούσατε να λένε: «Λυπήθηκε τά σπίατα των ανθρώπων...»

—Μάλιστα, τό άκούσαμε πολύ καθαρά.

—Και, κατά τη γνώμη σας, τί σημαίνουν αυτές ή φράσεις :

—Δεν ξέρω τίποτα, κύριε...

—Όπτε κι' εγώ, έλαμε ο άναζητής. Και ο δολοφόνος φοροόσε μαριζέτα : Πώς ήταν :

—Δε μπορώ να τό βεβαιώσω. Είδα ένα πρόμα άσπρο που έβγαινε από τά μανίκια...

—Θά ήθελα να μάθω τί ιδέα σχηματίσατε, όταν είδατε να κατεβαίνει προς τό λαϊκό του Μπλοντέλ έκείνο τό λίγο που μπορέσατε να δητε από τό δολοφόνο, τά χέρια του δηλαδή...

—Τή στιγμή έκείνη ήμουν ύπεροβολικά ταραγμένο, κατάλαβα όμως, ότι τά δύο χέρια κατεβάναν για να πνίξουν τό Μπλοντέλ.

—Ός ποίό σημείο τά είδατε :

—Σχεδόν ως τον άγκώνα.

—Θά μπορούσατε να τό αναγνωρίσετε :

—Μά την πίστη μου, όχι. Τά μανίκια ήταν σκούρα και ή σάλα σχεδόν σκουτερνή.

—Αυτό άκριβώς έξηγεί πως ο δολοφόνος λαθεύτηκε σπαρραλίζοντας τον άλλο άντι για σας...Τό πράγμα όσο πάει, μου φαίνεται πάντοτε πιθανότερο. Σχεφθείτε καλά...Βοηθήστε με με όλες σας τίς δυνάμεις, με όλη σας την ενήντια.

—Μά, κύριε, δεν καταλαβαίνω τίποτα!...

—Όπτε κι' εγώ!

—Μά, τέλος πάντων, κύριε άναζητή, πως μπήκε ο δολοφόνος; Πώς βγήκε :

—Αυτό άκριβώς περιμένο να σας ρωτήσω, έλαμε ο άναζητής και σηκώθηκε.—Μόλις μπορέσατε να σηκωθείτε από τό ζορεββάτι, και έλπίζω γρήγορα, να πάτε στο ξενοδοχείο και να ρωτήσετε τό

μαστου - Ταμπού, ο οποίος φυλάει την είσοδο, να σας δείξει τά σημάδια που ήρθε ο δολοφόνος...

—Άφησε σημάδια στο πάτωμα :

—Όχι... στο ταβάνι...

Άφού τά είλε αυτά ο άναζητής έμαρμήσε κι' έφυγε αφήνοντας τον Πατριζίο κλαμμένο σαν κανένα μουσά.

Ευτυχώς ο γέρο Κοριολις και ή Μαγδαληνή έμπεσαν άμέσως να έπαισαν τό δυστυχισμένο τό νέο, ότι ο κύριος ντε Μρεντέν ήταν ένας βλάζας.

Ο θεός μάλιστα ήταν έξω φρενών εναντίον του άναζητού... Ποτέ οί Σαιντ - Ομπεν δεν είχαν άνασταυθή σε τέτοιες ιστορίες ή σε πολιτικά ζητήματα, των οποίων ο Μπλοντέλ ήταν τό τελευταίο θύμα. Ο Κοριολις μάλιστα από τον καυρό που γύρισε από την Παταβία, δεν ήσυχολείτο παρά στη μελέτη του δέντρου μαριζέτα, του οποίου ο καρπός, όταν ψηφή στο φούνο, μπορεί ν' αντισταστήσει τό ψωμί.

Δεν μπορούσε λοιπόν, εκ' όσον ζούσε τόσο ήσυχα να δημιουργήση έχθρους θανάσιμους.

Ο Κοριολις ήταν βεβαίος, ότι κανείς δε θά μπορούσε να του κάνει κακό. Και πρό πάντων οι άδελφοί Βοτρεν, στους οποίους άπέδιδαν τά έγκλημάτα αυτά. Ο Κοριολις μάλιστα τους είχε υποχρέωση μ' ένα σοφό εύλοκό. Ποτέ δεν τους είχε ζητήσει να του έξοφλήσουν τό νοίκι της καλύβας, όπου κατοικούσαν στην άκρη του δάσους, και επειδή ο πάρος, όπου έμενε μαζί με τη Μαγδαληνή, ήταν άσχετά άπομνημονόμοι, δεν έδιστασε να αναθέσει τη φύλαξη του στους τρεις αυτούς άδελφούς. Κατά την γνώμη του, αυτό ήταν μία ιδέα μεγαλοφυής. Ο γέρο Κοριολις πάντα γελοόσε, όταν τό συλλογίζεταν. Να φυλάει τό σπίτι του κλέφτες!...

Ο γέρος δεν πήγαινε να νύνη, κι' έτσι ήτανε σά να είχε παρακοήση όλα του τ' άγρία στους τρεις άδελφούς, οι οποίοι θά τά κουνούσαν βέβαια, χωρίς, την άδειά του. Και μ' όλ' αυτά, τους έπληρωνε και για δασοφύλακες! Τι έσημαινε όμως : Με την πληρωμή αυτή είχε την ασφάλειά του και μπορούσε να κοιμάται ήσυχος στο ζορεββάτι του.

Και τώρα, αυτός ο ήλιθος ο άναζητής που δεν τά ήξερε όλ' αυτά τά πράματα, έπέμενε να λέει πως κάποιος ήθελε να σκοτώσει τον άνηψό του!

Ο γέρος άνάγκασε τον Πατριζίο να σηκωθεί και για να δώσει άλλο δρόμο στις σκέψεις του, τό είπε να πάη στον κήπο να συναντήσει τη Μαγδαληνή.

Κατόπιν, επειδή βιαζόταν να γυρίση στα φτά του, άφησε σε λίγο τους δύο ξεαδέλφους μόνους.

Η Μαγδαληνή έποφελήθηκε από την ελευθερία αυτή, για να πη άμέσως στον άραβωνιαστικό της :

—Τό έσκέφθηκα πολύ άνό το σού είλε ο άναζητής...Έ λοιπόν, είνε ένας βλάζας! Άκουσα : Η σε γνώριζε ο δολοφόνος ή δεν σε γνώριζε. Άν σε γνώριζε, γιατί σε φώναζε με τό όνομά σου και σού έστύτησε να μην κουνήθης; έπίσης άφού σε γνώριζε πως θά μπορούσε τό όνομά σου, ώστε να σε μεροδεγή μ' έναν άλλο... Για πές μου : ήτανε φως μες στη σάλα του μπαλιάρδου ;

—Βέβαια, έφραγγε άρετά...Έβλεπα πολύ καλά τό πρόσωπο του Μπλοντέλ...

—Τότε και ο δολοφόνος θά έβλεπε. Έπιστήριζε λοιπόν Πατριζιο : Έλα, Έξας! την αυτή τη φοβερή ιστορία. Σέφυγε, ότι πρόκειται για πολιτικές άντεροδικήσεις, που δεν μας ενδιαφέρουν καθόλου...

—Είχανε φτάση στα κάγκελλα που έβλεπαν προς τους κάμπους.

—Πρόσεχε : μη μιλάς δυνατά! είπε ή Μαγδαληνή. Πάντα κάποιος τρυφούζει εδώ!

Έμειναν μία στιγμή μπροστά στα κάγκελλα κοιτάζοντας μία στέγη που ξεπρόβαινε ανάμεσα από τις φτείες, στο βάθος του δρόμου. Ήταν ή κατοικία των Ροτρεν.

Ομπέρ, Σομεών, Ήλιος : Ήσαν οι τριώνιοι άδελφοί που ή μητέρα τους τους είχε φέρει στον κόσμο σαν νάσαν λυκόπουλα. Τά τρία μικρά που στην παιδική τους ήλιος ήτανε τό γλέντι του χωριού, είχανε γνήνη ο τρόμος όλων. Και επειδή τους έφοβόνταν, καθέννας ένοίταζε να είναι φίλος του. Όταν τους συναντούσαν φρόντιζαν να τους δίνουν τό χέρι. Πρωτόπτερο όμως είναι να μη τους συναντανά κανείς και ιδίως προς τό βράδι. Γι' αυτό, καθέννας, φάνοντασε στο Σαιν-Μαρτέν-ντε-Μπουά, άποφραγγει να περάσει από τά μέρη που είναι κοντά στο δάσος, ή κοντά στην καλύβα, που είναι χωμένη ανάμεσα σε δύο μικρούς λόφους, σχεδόν στην άκρη του δρόμου.

Σ' αυτή την άπαίσια κατοικία ή για Βοτρεν, παράλυτη, τέ-

Αντίκρουσε ένα κεφάλι παραδοξο, ξανθό-τό με ένα μανία που άσταγαν.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΙΣΜΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Υπάρχει διάβολος;... «Αγάπα τους φίλους σου με τὰ ἐλαττώματά τους»! Χαρτοπαίγιο και στίχοι! Μιά φοβέρα του Πάπα Κλημεντίου. Ἡ γυδαίσις τῶν ἔργων και ἡ ἀβρότης τῶν λόγων.

«Ένας νεαρός ἀριστοκράτης διὰ τὴν περισσή γάριε τὸν καρδιάνιου ντὲ Μπρεσὺλ, διετίετο διὰ δὲν ἔπαρξε διάβολος. — Καὶ γιατί δὲν ἔπαρξε; τὸν εὐόητος ὁ καρδιάνιου. — Ἀπλοῦστατα: γιατί δὲν τὸν βλέπω. — Μὰ τότε, ἀγαπητέ μου, πῶς εἶναι τὸ παραδεχθῆναι πὸς και σὺς... δὲν ἔχειε διόλου πνεῦμα, ἀφοῦ... δὲν τὸν βλέπω οὔτε αὐτό!»

«Ὁ δοῦξ ντὲ Λά Φουτὲ ἦταν τοῦμοξ κοσσοπατέρας. Κατὰ τὴν διάκριση τῆς ἐκπαίδειας τῆς Σαρδίας, στὸ χωριὸ ἄκου ὁ δοῦξ εἶχε σταθμεύσει μαζί μετὸ ἐπιτελεῖο του, δὲν ἔπαρξε παρὰ ἓνα ἀπαισιο και ἀνοῖσιο κορσί. «Ὁ δοῦξ, ἐν τοῦτοις, δὲν ἔπανος ἀπὸ τὸ νὰ ζωιδράξη, καθῆραδὸν ἀνετά ποτήρια! «Ένας φίλος του, τοῦ ἐξέγραψε μὴ μῆρα τὴν ἀπορία, πὸς μπουσὸν νὰ πῆγῃ τὸ ἀπαισιο αὐτοῦ κορσί. — «Ἐ, φίλε μου, τοῦ ἀπήγγειλε ὁ δοῦξ, ἀλοισθητὴ τὴν παρούσα πὸν λέει: «Αγάπα τὸ φίλο σου μετὰ τὰ ἐλαττώματά του»!»

Μὴ μῆρα τοῦ 1715, στὸ φιλολογικὸ γαιεῖο τοῦ Παρισιοῦ «Πιν— Νεξ», ὁ νεαρός ποιητὴς Ροιὰ παραπονίετο στὸν ποιητὴ Γκαζόν, διὰ εἶχε χάσει πνεῦμα λοιδωμόετα τὴν ποιορημὴν μῆρα, στὰ γαιεῖα. — Ἢ ἦταν καλλίτερο νῆξ γράγει πενήτη ζωικός στίχους! ἀπήγγειλε ὁ Γκαζόν. «Ὁ ποιητὴς ντὲ Λά Μίτ, τότε, πὸν ἦταν παρὸς στὴν ἀσθένεια, ἐποσθεσε ἀπευθυνόμενος στὸν Γκαζόν: — Τώρα ἐξερῖται γιατί, ὅταν σὲ προσκαλοῦν πονθενα γὰ νὰ πῶξες ζωαία, εὐὸν ποσιμῆς νὰ πηραῖξες στὸ σπίτι σου, νὰ ζωιδωῖσαι κα... νὰ γράφῃς στίχους!»

«Ὁ Πάπα Κλημεντίος ὁ Γ' ἠθέλησε γάριε ν' ἀσχησῇ τὸν γῆρο καὶ τὸν εἰσαγομένον εἶδον στὴν παισιχὴ ἐκπαίδεια. Κῆπος καρδιάνιου, ὅμοξ τὸν παρ τῆρησε, ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἐξοσῆρε πὸν τὴν Ἀγγλία και τὴν Ὀλλανδία. — Ἐν τὰ τοῦμοξον νὰ γάριον τίποτις! ἀπήγγειλε ὁ Πάπας, γιατί ἂν με γάριον νὰ θεμώσω μαζί τους, τὰ τοῦς τμοσῆσω... ζωαίσοῖτα; τὴν σαοσκασιχὴ! Ἢ Ἀγγλία και ἡ Ὀλλανδία, ὡς γροσάτις, διεγοροῦν ἀποκλειστικὸς σῆδὸν σ' ἄλλ τὴν Ἐξοσῆση τὸ ἐμπόσιον τῶν... νησιχῆσιμον κοσσοφῶν!»

«Ὁ Ριβάρὸς εἰδνεῖσθεξε γάριε ἀπὸ τὸν Σερβίω ἐν δαχυνίδι πὸν, ἀπὸ πῆσις, ἔγρεσ ἓνα ἀοξαιο γῆμομα μετὴν ποσιτοῦ τοῦ Καίσορος. «Υστερὰ ἀπ' ἔγρεσ μῆρα ὁ Σερβίω τοῦ τὸ ζῆτησε πῆσις. Ὁ Ριβάρὸς, τότε τοῦ ἔσπεξε τὴν ἐξῆς ἀπάντησῃ: — Ὁ Καίσορ... δὲν παραδῶεται!»

«Ένας ἱβουίσις ἠθέλει νὰ ποσιλησῇ γάριε στὸν βασιλέα τῆς Ἀραγονίας Ἀλφόνσο μὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀπὸ περκασιῶν δοναζῆτων. — Ἀσκεινῶσαι; τοῦ εἶπε τότε ὁ βασιλέας. Οἱ ποσῆσοί σου ποσιλησαν τὸν Ἱησοῦ γὰ τῶντα ἀοξῆσα και σὸ ζῆτης περκασιῶν δοναζῆτα γὰ τὴν ζωαρημὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πὸν στὸ γάινο-γάινο, δὲν εἶνε παρὰ ὁ μαθητὴς του; ...»

Γιὰ νὰ λῆβῃ γαιεῖς μὴ ἰδέα τὸν ἑσπῆτιον τρόπον μετὸς ὁσῶσις ἐφῆροτο στὴν Ἀθήν τὸν Βασίλειον τῆς Γαλλίας πὸν ἀπὸ τὴν ἐπανόσσιον, ἀνεξὶ τὸ ἐξῆς ἀποσκασιμὸ ἀπὸ μὴ ἐκποσιχὴ τῆς γαιεῖας ντὲ Λά Φουτὲ πὸν τὴν γαιεῖα ντὲ Σερβίε, πὸν δειρεῖ μετὰ τὴν ἀβρότητα λόγων ἐξέγρασαν τὰ πῆσι ζωδαία πῶγῆματα, οἱ εἰρηγῆτις τοῦ γαιεῖο ἐκείνου:

«... Ὁ δοῦξ ντὲ Κοντὲ παραθεοῖζει τὸν τελευταίο αὐτὸν ζωαῖο, στὸ Οὔτρεχτ. Ἡ γυναιεῖς τῆς πόλεως αὐτῆς εἶνε θεροσάτατες. Ἰδοῦ μάλιστα γ' ἓνα σχετικό ἀνεκδοτο. Ὁ δοῦξ, μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ γάρη γὰ νὰ διασκηδῆξῃ τὴν πλήρη του, ἐφῆρταρε μετὰ γάριε νεαρὸ γάιουξο τοῦ Οὔτρεχτ! Μὴ μῆρα ὁ δοῦξ, ἐπεχῆρισις φαίνεται, νὰ τῆς φερθῇ με... περκασιῶν τοῦ δένουτος οἰκισιῶντα, ἀλλὰ ἡ φίλη του ἐφῆραξε ἀοξετὰ δονατὰ ὡσιε ζωασιῶντα ἀπ' ὄσλους τοῦς ἀνλκῆσις τοῦ ἐφῆρισιοντο, τὴν ὄρα ἐκεῖνη, μαξεμημένοι ἐκεῖ γῆρο:

— Πρὸς Θεοῦ, Ὑψηλότατε!... Ἡ ὑψηλότῃς σας ἔχει τὴν ζωλοσιῶν νὰ μὸν φερταῖ... ἀναιδῆστατα!... Ὁ δοῦξ ἔμεινε κατάπληγτος μετὰς τὴν θεροσῆτητα τῆς «σκληρῶς» του. Συγχρόνως ὅμοξ εἰδνεῖσθεξε τὴν λεπτότητα τοῦ τρόπου τῆς καὶ ἔσπευσε, ζωατρωπιασιμένος, νὸ τῆς ζῆτησῃ συγγῶμη!»

λοιωσε τις μέρες της διηγούμενη φοβερές ιστορίες για τον άντρα της που βοισζόταν στα ζάστερα.

Μά αυτό δεν εμπόδιζε τους Βοτρὲν ν' ανακατευθοῦν στην πολιτική του τόπου τους, ὡς ἐπιζίνδουνοι μισοῖβοι.

«Όλοι ἤξευον, διὰ σὲ τρεῖς διαδοχικὲς βουλευτικὲς ἐξλογὲς τῆς περιφερείας Μπέλ-Ἐτιάμπλ, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχαν συντελέσῃ στὴν ἐξλογὴ ἓνος βουλευτοῦ, πότε μοιράζοντας μανιφέστα, πότε δημιουργοῦντας θεωρηθῆδὴ ἐπεισόδια στὶς διαδηλώσεις γάνοντας ἀδύνατη τὴ διανομή στὸς ἀντιπάλους, οἱ ὅποιοι ἐπίστευαν διὰ ἡ ζῆχη τους διέτροξο κίνδουνο.

Φτάνει νὰ ἠθέλει και θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν ζωαμὰ τιμητικὴ θέσῃ στὸ χωριό. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχαν τέτοιες φιλοδοξίεξ. Μὴ φορὰ μόνον ἐπροσπάθισαν νὰ γείνουν προσωποχῆριτες και δέχτηκαν τὴν ὕληρησιὰ τῆς παραδόσεως τῶν τηλεγραφημῶτων.

Ἀκόμα τρέμουν στὸ Σαιν-Μαρτὲν-ντὲ-Μπουῶ και στὸ Σερντόν, ὅταν θυμοῦνται τὴν ἐποχὴ αὐτῇ! Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐφεοῖμενα τὴν ζωαρία τῆς νύχτας γὰ νὰ φέρουν ἓνα τηλεγραφήμα πὸν εἶχε ληφθῇ στὶς ἔξη τὸ βράδι, και ἔκρυπτοσαν ὀλοζῆρη τὴν οἰκογένεια γὰ νὰ τοῦς ἀναγῆρασουν νὰ τοῦς ἐτοιμάσουν ἓνα ζωαλό δειπνε.

«Υστερὰ ἀπ' αὐτό, δὲν ἔφρευαν χωρὶς νὰ τεπώσουν ζωάνα νόμομα τῶν πέντε φράγζων, πὸν εὐζοία τὸ ἐπαίρων και ἔροτις στὴν μικροφυγία τῶν πορολογοσιῶμων.

Ἐδνυξὸς τὸ πρόσωπο τοῦ τηλεγραφιμοῦ ἐπιθεωρητοῦ δὲν ἦταν συμπαθῆριξὸ στὸς τρεῖς ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὴν παραιτήσῃ τους, ἀφοῦ ἔποσῆθησαν στὸν ἄξιο ἐξέσιον ἀνώτερο ὀτάλληλο διὰ θὰ τὰ ζωαφῆρουν νὰ τὸν ἀντιζατασῆσουν· και ἐζορτήσαν τὴν ὑπόσῆρη τους μετὰ μὴγάλη εὐδυνωιδῆσιᾶ...

Τὴν ἐποχὴ τοῦ τρέγου οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἔφρευαν στὴ δουλειὰ μετὰ τὰ μῶτρα, ὅς ὅταν πῶ ζωάταναν ἀπὸ ζωασι.

Ἡ ἄλλη τους ζῆχη περνοῦσε μετὰ στὸ δῆσις, και ἀζομφῶξ μετὰ στὸ Μαῦρο Δάσις. Ἀπῆραντο δῆσις ἀπὸ ἔλιτα, φῆγῶς και βελανιδιές πὸν σκέλαζαν μὴ ἀλέραντῃ ἔτασῃ τοῦ Μεντανσέλ και ὄπου οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἦταν ἀπόλυτοι ζωῖοι.

Ἄν και ἡ ζωαίετα του φαίνονταν μετῶτα, αὐτὸς ἦταν πλούσιος. Ὁ ζωσιος ἔλεγε, διὰ μετὰ στίξ βαθεῖες και μωστηρηθῆδεις σπληνίεξ τῆς Μωαμπῆ ἔζομφῶν διὰ εἶχαν ζωαδῆσῃ ἀπὸ ἀρταγέξ. Κι αὐτὸ ἐξῆγοῦσε, γιατί δὲν πέτιχταν οἱ ἔρῶνες πὸν εἶχαν γῆρη στὰ τριηορινὰ μῆρη τῆς ζωαίετας τους, γὰ ζωλοπῆ πὸν σιχὰν εἶχανε γῆρη στὴ ζῶνη αὐτῇ.

Μωλαταῖα οἱ Βοτρὲν διασῆδαζαν μετὴν ἰδέα πὸς ἦταν ὁ τρέμοξ τοῦ ζωοσιῶ. Στίξ ταβῆρες ἢ στὰ μαγερησιὰ ἐφταναν ὡς τὸ σημεῖο νὰ ὑποβοηθοῦν τίξ φῆμῆξ αὐτῆξ εἰς βῆροξ τους.

— Ἐ, λοιπόν, τί λένε γὰ μᾶς; Ἐζάμαξε ζωάνα ζωαίσοῖτο ζωλοπῆ σῆμερα!....

«Όταν μάθαιναν τὰ νέα γαιεῖοντα, ἐσῆζονταν τοῦξ ὄμοξ. Λέγονταξ διὰ ἦταν φοβερὰ πῶγῆματα και ὀμοξζόμενοι διὰ πάντα εἶνε πῶδῆμοι νὰ οξοτωθοῦνε γὰ τὴ Δημοζοατῆ. Ὑστερὰ ἔφρευαν γῆλῶνταξ. Ὅταν ὅμοξ σοβερῶσῶνταν, ἦτανε τρωιμοροῖ! Ἐμοιαζαν ὑπερβολικὰ και οἱ τρεῖς ὁ Ὀμπῆρο ὅμοξ ἦταν πῶ δυνατὸξ ὁ Ἠλίας και ὁ Σημεῖον εἶχανε μαλλιά πὸ ξανθὰ, γι' αὐτὸ τοῦξ ἔλεγαν οἱ ἀλλοῖνοι», ὄμοξ λέγεται ἓνα παροῖδοξο εἶδος ἀνθρώπων πὸν γαινοῖνται μετὰ ἄσπρα σῆδὸν μαλλιά.

*** Ὁ Πατριόσις τῶβῆξε μετὰ τὴ Μαγδαληνὴ μαζοῖα.

— Πὸς μπορεῖτε και μῆνετε σ' ἓνα τέτοιο τόπο! τῆς εἶπε. *Α! νὰ ἤξερεξ πὸς βιάζομαι νὰ σὲ πῆρω ἀπὸ δω! Ἰσοξ ὁ πατέρας σου νὰ μὴ σου εἶπε ἀζομη τίποτα. Ὡ εἶνε τρωιμοροῖ! Και νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρροξ νὰ τὸν ρωτήσω, ἐξ αἰτίας τοῦ ζωαχαιτήροξ του!

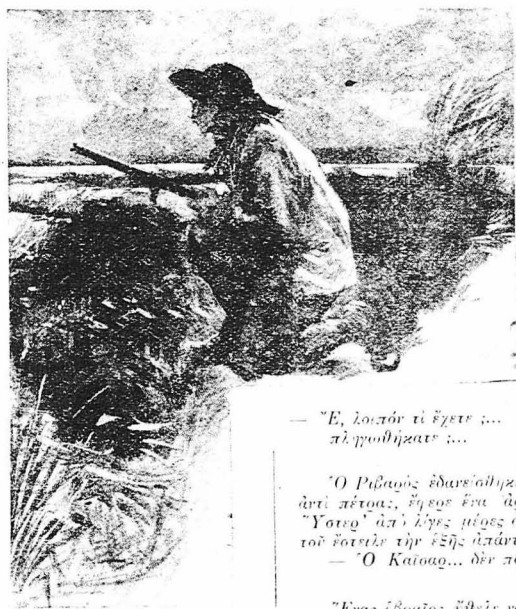
— Θὰ σοῦ ἐμπιστεωθῶ ἓνα μωστηκὸ, Πατριόσις: ὁ μαμπαξ ζωορῶσῃξε πῶ στὸν τόπο αὐτό... τὸν σιχᾶθηξε!..

— Νὰ τὸ πιστέψω; — Και θὰ φύγοιμε στὴν πρώτη εὐζαίρια! — *Α!... — Ναι... Θὰ πάμε νὰ ἐγκατασταθῶμε στὸ Παρισι και οἱ γάμοι μας θὰ γείνουν ἐξῆ.

— Ὁ Θεὸς νὰ δῶσῃ νὰ γῆρη αὐτὸ ὄσο τὸ δυνατὸν γηγοῖωτερα! Σὲ βεβαίωνω πὸς δὲ θάξω ζωαμὰ ὄρηξ νὰ σὲ ξαναφέρω στὸ Σαιν-Μαρτὲν... Δὲν καταλαβῶναι γιατί ὁ πατέρας σου διῆλεξε τὸ Παρισι γὰ νὰ ἐγκατασταθῆμᾶ, στὸ ζωά-ζωά, ὀποισῶθῃτε ἄλλοξ τόποξ εἶνε προτιμῶτεροξ ἀπὸ τούτων ἐδῶ... Τί περμιένετε γὰ νὰ φύγετε;

— Ὁ μαμπαξ αὐτὸ τὸν ζωαῖο ἔχει νὰ κῆρη ζωαίετα πειράματα γὰ τὴν καλλίεργεια τῆς μανιόζας του...

Λέει πὸς δὲν εἶνε ἀζομη ἐτοιμη, ἐπῶσθεσε ἡ Μαγδαληνὴ ζωαζίνζονταξ.

(Ἄζολουθεῖ)